

Hon är någon

Han är snudd på ingenting,
nästan icke existensiell.

Som om hon lyckats upplösa
sej själv som antimateria.

Det började en dag
för längesen
då hon ställde sej framför spegeln.

Där fanns inte längre hennes ansikte.
Det var borta.

Hon blundade och tittade igen.
Inget ansikte.

Hon kände hur hon blivit sina egna tankar
att bubblan i rummet var hon.

Hon kände att hon fortfarande andades,
hon hörde sina egna andetag

men allt
hade blivit så tyst.

En dag när hon gick längs trottoaren
kom hon på att hon hade gått i regn i flera timmar.

Hon började frysa,
men det gjorde ingenting.

Hon satte sej ner på en bänk
och tittade upp mot himlen.

Ett starkt ljus sipprade igenom molnen.
Det började bli kväll

men det starka ljuset
fortsatte sippra igenom molnen

medan mörkret runtom blev allt svartare.

Hon tittade på det
och kände plötsligt att hon existerade,

att hon var någon.

Gatlyktorna stod släckta
men gatorna lystes upp av det starka ljuset.

Sedan lyfte hon,

hon kände hur hon steg och dansade
runt fallande höstlöv som dansade med.

Idag blåser hon lätt.
och idag är det ljust

Hon går här i timmar
men hon fryser inte.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lars Gullberg med Poeter.se id #20174 innehar upphovsrätten